ВАЖНО Най-после облекчение и за нас

На 16-и септември в сградата на пловдивската община се състоя пресконференция по повод финализирането на дейностите по споразумение между Община Пловдив, от една страна, Националния център за рехабилитация на слепи от друга и фирмата вносител на медицинска техника "Самоконтрол" ЕООД от трета. В резултат на това споразумение най-нуждаещите се слепи от пловдивската регионална организация на ССБ вече могат сами, без чужда помощ, да измерват своето кръвно налягане.

Присъстваха много журналисти, пред които бяха демонстрирани възможностите на предоставяните на незрящите граждани апарати за измерване на кръвното налягане. Апаратът говори на 6 езика и всеки потребител може сам да избере предпочитания от него работен език. Изборът е между английски, руски, немски, френски, испански и полски. Освен артериалното налягане апаратът измерва и пулса. Той работи на батерии, но допълнително може да се закупи адаптор за включване в ел. мрежата. Предоставените на част от незрящите в Пловдив апарати са произведени от швейцарската фирма "Микролайф", която е една от двете най-добри фирми за изработване на медицинска техника. Нейната продукция се тества перманентно и поради това е в много висока степен точна и надеждна. Апаратът гарантира голяма прецизност на измерването.
Незрящият човек може напълно самостоятелно да провери състоянието на кръвното си налягане и пулс. За целта той трябва по указания начин да постави маншона на апарата на ръката си в областта

между лакътя и рамото и да активира уреда с натискането само на един бутон. След като апаратът отчете данните от измерването, приятен женски глас съобщава стойностите на артериалното кръвно налягане и пулса.
Всеки човек може според своите желания да намали или увеличи силата на звука. Уредът притежава и функция да запаметява резултати от предишни измервания, така че ползвателят може без усилие да проследи не само моментното си състояние, но и динамиката на промяна на стойностите от последните няколко дни.
Уредът е лесен за експлоатация, точен е и дава възможност за измерване на кръвното налягане в домашни условия. Той е лек и удобен за пренасяне. На пресконференцията стана ясно, че апаратите се предоставят на нуждаещи се незрящи граждани от Пловдив на цена от 60 лв. Актуалната пазарна цена на един апарат е 165 лв. От тази сума фирмата – вносител "Самоконтрол" ЕООД прави отстъпка от 55 лв. Общината спонсорира закупуването на всеки апарат със сума от 50 лв., така че за слепите потребители единичната бройка достига на цена от 60 лв.
Това стана възможно благодарение на вече традиционно добрите партньорски отношения между община Пловдив, Националния център за рехабилитация на слепи и Регионалната организация на ССБ в Пловдив. В продължение на една година общината и представителят на фирмата вносител г-н Станчев са водили преговори с швейцарските производители. Резултатите са вече налице.

Пловдивската организация на Съюза на слепите в България е направила списъци на желаещите да си закупят говорещ апарат за измерване на артериално кръвно налягане. Всички незрящи, които се възползваха от обединените усилия на споменатите организации и институции вече могат без помощта на виждащ човек да следят своето здравословно състояние.
Ангажиментът на рехабилитационния център е да издаде инструкцията за употребата на апаратите на брайлов шрифт. Специалистите от центъра са направили и много точна релефна схема на самия апарат, която слепият човек може да пипне преди още да се е докоснал до същинския уред.

Всеки от нас си мисли, че измерването на кръвното налягане е съвсем проста работа. И то наистина е така, само че за хората, които вече са били обучени как точно да го правят. Човекът, който за пръв път се докосва до тези апарати се нуждае от известно, макар и съвсем кратко, обучение. Ето защо рехцентърът поема задължението веднага да обучи всички незрящи, които вече са си купили апаратите, как да работят правилно и безопасно с тях, като им подарява и книжката с инструкцията за ползване и схемата на брайл.
Помислено е и за осигуряване на възможности за достъп до говорещите апарати за измерване на артериалното кръвно налягане и на тези членове на организацията, които не са имали възможност да си ги закупят. В клубовете на териториалните организации от регион Пловдив ще бъде предоставен по един апарат, който ще може да се ползва при посещение в съответния клуб.
Въпреки своята заетост г-н Красимир Ангелов – зам. кмет по социалните въпроси, който лично се е ангажирал с това сътрудничество, ми отдели малко време, за да поговорим за отношенията между община Пловдив, Регионалната организация на ССБ и Националния рехабилитационен център за слепи.

"С организациите за незрящи в Пловдив работим изключително добре. Това е поредната ни съвместна инициатива. В процеса на съвместната ни работа нашите отношения с г-н Стефан Данчев и г-н Велик Атанасов се превърнаха от формални, партньорски в приятелски. Те са едни изключителни хора с богат житейски и организационен опит, благодарение на което работим много добре."

- Вашите отношения с нашите организации датират доста отдавна. Доколкото знам през миналата година общината е направила дарение на MP3 плейъри, което дава възможност на незрящите да четат художествена литература на дискове. За тази година това ли е първата ви съвместна изява?
- Не, не е първата. Наистина през миналата година отпуснахме средства за закупуване на тези устройства, а тази година започнахме с концерт на хора на слепите за Малка Богородица. Днес присъствате на реализацията на усилията ни за облекчено придобиване на медицинска апаратура за лична употреба на незрящите граждани в Пловдив. Ще продължим и с други съвместни инициативи. Много се надявам да продължим с нашето партньорство и в бъдеще, за да направим още много за

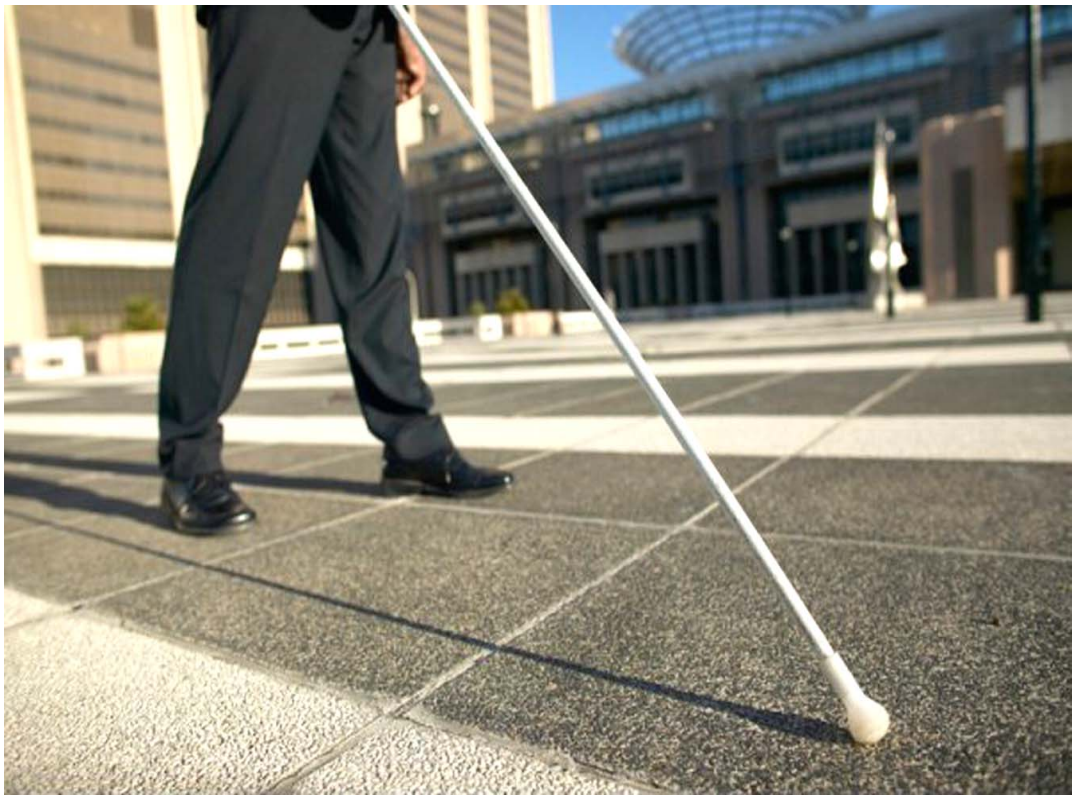
нашите незрящи съграждани.
- Можете ли малко повече да се конкретизирате?
- До този момент сме направили карта на опасните места в града. Обръщаме специално внимание на местата, където няма зумери или има стърчащи клони, където звънците на светофарите са повредени и т.н.
- Какво представлява картата за опасните места?
- Това е карта, в която се вписват всички сигнали за всичко, което не е както трябва. По сигналите от тази карта изискваме и упражняваме контрол по отношение на районните кметове, за да се отстраняват всички нередности. Например поправка на неработещ зумер и др. Става дума не само за районните кметове. Тормозим всички институции и не спираме докато те не отстранят нередностите.
- Какво друго е направено за достъпността на околната среда?
- Освен зумерите сме направили достъпни някои обществени места, поставили сме контрастни жълти ленти на стълбите, но има още много какво да се направи. Благодарение на сериозното ни партньорство с вашите организации смятам, че още много ще бъде направено за подобряване на условията на живот на незрящите граждани на Пловдив.

В заключение трябва да уведомим всички читатели на "Зари", че, освен предоставените на Регионалната организация на ССБ в Пловдив 100 апарата, други сто са разпространени в аптечната мрежа, естествено вече на тяхната пазарна цена от 165 лв., а още 300 апарата се намират в склада на фирмата вносител. Така че възможностите за тяхното придобиване, макар и вече при по-неблагоприятни финансови условия, са налице.

Димитрина МИХАЙЛОВА

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ НА СЛЕПИТЕ 15 октомври - международен ден на белия бастун

Нови опасности за мобилността на незрящите и слабовиждащите хора

На този международен ден на белия бастун Европейският съюз на слепите подчертава важността за незрящите и слабовиждащи хора от независимост и потвърждава правото им да пътуват до техните работни места, училища, магазини и други обществени места, така безопасно и удобно, както и техните зрящи връстници.
Незрящите и слабовиждащите хора използват много различни технически средства, осигуряващи мобилността им, включително белия бастун, кучета-водачи и електронни системи за намиране на пътя, докато хората със слабо зрение разчитат предимно на зрението си и на ясните визуални указателни обозначения.
Далеч не е ограничен безпорядъкът и нееднаквостта на тротоарите и дискриминационните нагласи. Пречките за мобилността също така включват неадекватното градоустройствено планиране, което сблъсква пешеходците с увредено зрение с две нови опасности.
Сигурното пешеходно пространство вече го няма във все повече европейски градове, където се прилагат общи пространствени градски схеми. Пешеходните пътеки и пътеките за пресичане на кръстовищата са напълно премахнати, за да се създаде обща споделена повърхност, където безопасността е въпрос на визуален контакт между пешеходци и шофьори. Тези схеми са опасни за всички пешеходци и изключват незрящите и слабовиждащи хора от общественото пространство.

"Тихите" двигатели на въведените хибридни и електрически автомобили и автобуси представляват друга заплаха за безопасността на всички онези, които разчитат основно на слуха си, за да преценят дали е безопасно да пресекат улицата. Принципно ЕСС подкрепя "по-зелени" двигатели, но предизвикателството тук е, че трябва да бъде идентифицирана технологията, която да комбинира в себе си две неща - да е щадяща околната среда и да е безопасна за пешеходците, като по този начин да е от полза за всички.

Общите пространствени схеми и "тихите" превозни средства засягат широк диапазон от пешеходци: незрящи и слабовиждащи хора (включително и тези със слухови и други увреждания), малки деца, възрастните хора, спортуващите, велосипедистите и всички невнимателни пешеходци. Поради това ЕСС призовава за връщане на общественото пространство на всички чрез пълното прилагане на принципите на модела "дизайн за всички".

Правото на равен достъп до обществени места, включително обществения транспорт и застроената среда, е много зависимо от адекватния дизайн. Затова е жизнено важно да се вземат под внимание нуждите на потребителите на ниво проектиране, когато се строи, когато се модернизира и поддържа общественото оборудване и услугите, така че незрящите и слабовиждащите хора да могат да ходят безопасно и независимо.

Ние приканваме хората, взимащи решения, дизайнерите и производителите да се консултират с нас. Ние имаме решения, които да споделим с вас. Хората с увредено зрение в Европа и техните организации постоянно работят за насърчаването на по-безопасна среда за всички, като провеждат насочени към потребителите изследвания, произвеждащи надеждни насоки. Неотдавнашна инициатива бе публикуването от страна на френския Национален комитет за социално подпомагане на незрящи и слабовиждащи (CNPSAA) на един обширен набор от насоки за гарантиране на достъпност до публичното пространство и до застроената среда. Тези насоки са на разположение онлайн на адрес: www.cnpsaa.fr/accessibilite/18recueil/ (в момента само на френски).

Повече информация можете да получите от Джил Алън-Кинг – председател на Комисията по подвижност и достъп до транспорта към ЕСС: ebu@euroblind.org.

Европейският съюз на слепите е неправителствена европейска организация, представляваща, защитаваща и популяризираща интересите на слепите и хората с частично увредено зрение в Европа.

Превод от английски: Кеворк КАБЗАМАЛЯН

ИЗ ЖИВОТА НА ОРГАНИЗАЦИИТЕ София

Усмихнато лято

Група любители на природата дадоха идеята да се организираме и отидем на рехабилитация и почивка в обновената база в село Шипково. Речено - сторено. Желаещите са готови за път. Във времето групите станаха три. Всички знаем въздействието на минералната вода, която лекува хипертония, стомашни, чернодробни, бъбречни и нервни заболявания. Усмивката на управителя Велизар Хинков и целият персонал подпомагат приятната почивка. Всичко е организирано, така че почиващите да се чувстват чудесно. Хубавата, вкусна и винаги навреме приготвена храна допълва добрите впечатления. Толкова много усмихнати хора на едно място рядко се срещат.
Организираха ни тържествена вечеря и екскурзии до близки места.
Срещите с много колеги от цялата страна ни оставиха незабравими спомени.
Нищо друго не ни остава, освен да се организираме още отсега за следващото лято!

Шумен

Прекараните щастливи осем дни в РБ Шипково в полите на Стара планина ни ободриха и решихме да приемем предизвикателство от страна на Центъра и РСО Сливен.
От 01.09 до 05.09.2009 г. съвместно с колегите почивахме в хотел "Хоризонт" в град Обзор. Проведохме състезания по шахмат, спортен риболов и канадска борба. Участниците от клубовете се представяха достойно. Най-добрите получаваха аплодисменти и грамоти. Вечерите бяха наситени с песни и танци под звуците на акордеона. Обменихa се идеи и опит. Спортните мероприятия приключиха с организиран поход до местността "Меча поляна" в покрайнините на Обзор. Лицата на всички се озариха от радост и благодарност. Създадоха се нови приятелства и нови контакти.
Месец септември бе наситен с много спортни дейности. От Обзор отборът ни по спортен риболов потегли директно към екопарк "Венелин" (Варненско).
Участие взеха три отбора. Един отбор от град Шумен, а представителите от град Варна се явиха с два отбора.

В крайното отборно класиране Варна спечели първото място, а отборът на Шумен спечели второто място.

Отзовахме се и на поканата на спортния клуб от Кюстендил за участие в състезание по спортен риболов за купа "Пауталия". В крайното отборно класиране първо място спечели отборът на Кюстендил, на второ място се класира отборът на София, а на трето нашият шуменски тим. Борбата бе оспорвана. Благодарим на организаторите. Дълго време ще се коментират старанието и желанието за победа.
Сред незрящите от град Шумен риболовът е доста популярен. Те знаят, че запалените рибари трябва непрекъснато да овладяват тънкостите на рибарлъка.
Поздравяваме всички участници и им пожелаваме още по-големи успехи!

Кюстендил

Спортуваме активно

На 12 и 13 септември се проведе състезание по спортен риболов на дъно за хора със зрителни увреждания за купа "Пауталия". Състезанието беше организирано от СК "Пауталия спорт-2005" и беше залегнало в общинския спортен календар. Главен спонсор бе община Кюстендил. Състезанието по спортен риболов се проведе на язовира в село Горна Гращица, област Кюстендил.
В състезанието участвуваха отбори от Кюстендил, София, Монтана, Шумен и Варна. Отборите се състояха от по 3-ма души. Всеки тим имаше право на един асистент.
Класацията на участниците беше отборна и индивидуална. Купа “Пауталия“ спечели отбора на Спортен клуб ”Пауталия спорт-2005” от град Кюстендил в състав: Иван Коркински – капитан на отбора, Александър Костов, Атанас Захариев и асистент - Кънка Витова.
Получи се следното крайно класиране:

ОТБОРНО КЛАСИРАНЕ

1 място - Кюстендил - 5,410 кг.
2 място - София - 3,245 кг.
3 място - Шумен - 2,180 кг.

ИНДИВИДУАЛНО КЛАСИРАНЕ

1 място - Маньо Алексиев - София - 3,230 кг.
2 място - Александър Костов - Кюстендил - 3,080 кг
3 място - Мехмет Исмаил - Шумен - 2,180 кг.

Наградата за най-голяма уловена риба завоюва Маньо Алексиев. Той улови шаран с тегло от 2,415 кг.
На 21.09.2009 г. Спортният клуб, заедно с първичната организация на слепите в Кюстендил, организира спортен празник в местността "Трите буки" в Осоговската планина. В мероприятието участваха 40 човека от организацията. Проведе се състезание по теглене на въже, хвърляне на малка топка и викторина. На всички изявили се участници бяха раздадени награди. Желаещите направиха поход из местността под водачеството на Теменужка Теодосиева. Мероприятието беше забавно и разтоварващо за всички.

Кънка ВИТОВА

Добрич

Благодарим ти, Луи!

На 28.09.2009 г. в клуб "Детелина" се събрахме да отпразнуваме 200 години от рождението на Луи Брайл. Председателката на добруджанската организация на сляпо-глухите приветства присъстващите, каза добри думи за създателя на брайловата азбука и призова зрително затруднените да се запишат в Центъра за рехабилитация, за да усвоят брайловото писмо, защото то е прозорец към света.
Техническият секретар Петя Митева прочете очерк за живота и делото на Луи Брайл. Прочетени бяха и две стихотворения за Л. Брайл от сляпо-глухия поет Аврам Аврамов от Велико Търново.
Втората част от празника премина с викторина с въпроси за живота на Луи. Отговорилите правилно получаваха награди. Присъстващите единодушно избраха Калинка Ковачева да представи добричката организация на Националната читателска конференция за живота на Луи Брайл, която ще се проведе през декември в Пловдив.
Празникът продължи със скромна почерпка, песни и весели закачки.

Калинка КОВАЧЕВА

НПО "ХобиСклуб" вече е член на НАЦИОНАЛНИЯ АЛИАНС ЗА СОЦИАЛНА ОТГОВОРНОСТ

От 1 до 4 септември във Варна, в гранд хотел "Димят", се проведе Форум на доставчиците на услуги за хора с увреждания в България. Той бе организиран от Национален алианс за социална отговорност, Агенция за социално развитие "Вижън", с подкрепата и партньорството на фламандските власти и Европейската асоциация на доставчиците на услуги за хора с увреждания, с участието и на представители на МТСП.
Форумът във Варна е третото издание на първото по рода си подобно събитие в национален мащаб и е част от Европейския проект "Сноубол" и програмата на Европейската асоциация на доставчиците на услуги за хора с уреждания /EASPD/.

Целите и задачите, които си поставихме и постигнахме с провеждането на форума са:

Влияние на политическо ниво - формиране на политики в полза на хората с увреждания.
Обучение на ръководители, мениджъри и представители на НПО.
Изгради се капацитет на доставчиците на услуги.
Разви се новоизградената българска мрежа NASO.
Изградиха се и се развиха национални и европейски партньорства.

Участници във Форума бяха Генералният секретар на EDSPD – Люк Зелдерло, представители на фламандските власти в лицето на Йохан Тимперман, Люк Фербеке, Жак Гьотс и др., представители на европейски и национални НПО, ръководители на национални и европейски организации с принос в развитието на социалната отговорност в различни сфери, общини и доставчици на услуги за хора с увреждания в България.
В рамките на Форума участниците имаха възможност да получат информация и да обменят мнения и опит с експерти от Европейската асоциация на доставчиците на услуги за хора с увреждания, фламандските власти, експерти и представители на НПО от Фландрия, МТСП, общини, Агенцията за хора с увреждания, АСП и водещи доставчици на социални услуги от България. Специален гост и почетен участник беше посланикът на Кралство Белгия за България г-н Марк Мишелсен.
От страна на НПО "ХобиСклуб" участие взеха Иван Тодоров – председател на НПО "ХобиСклуб" и Христина Стойкова – секретар на НПО "ХобиСклуб". Най- голямо впечатление ни направи фактът, че в Белгия 95% от социалните услуги са предоставени на НПО и само 5% са в ръцете на държавните власти. На Форума официално бе потвърдено членството ни в НАЦИОНАЛНИЯ АЛИАНС ЗА СОЦИАЛНА ОТГОВОРНОСТ /до момента членуват около 100 НПО и общини/, получихме и много висока оценка за предоставянето на социални услуги, за социалната си дейност в полза на хората с увреждания и най-вече за новаторския ни проект "Асистент на повикване".

Иван ТОДОРОВ,
председател на НПО "ХобиСклуб"

Горна Оряховица

Сдружение "Човещина"

За тези от вас, които не знаят, искам накратко да представя сдружение "Човещина" от Горна Оряховица. То е НПО "на" и "за" хора с увреждания и в него членуват зрящи и незрящи интелектуалци от Великотърновска област. През 2008 г. отпразнувахме 10-годишния юбилей на Сдружението. Основна мисия на организацията ни е духовното израстване и социалното включване на неговите членове.
През месец септември на настоящата година Сдружението събра своите членове на дискусия на тема "Как да запазим духовността на нацията". Секретарят на Сдружението Галина Тодорова беше снела от Интернет есето на Паула Лайт, свързано с темата. Въпреки че темата беше трудна, дискусията по нея бе много оживена.

Горнооряховската поетеса Зорка Димитрова, която е член на Сдружението, представи новата си стихосбирка "Целуната от Бога". Поетесата е автор на няколко стихосбирки, като основна тема на творчеството й е възкресяването на славата на българския дух с неговото обаяние и неповторимост, изразени със словото на истината.
За вас съм избрала обръщението на авторката към читателите и няколко стихотворения от новата й стихосбирка.

Катя КРЯЖЕВА
За контакти:
Тел.: 0618/ 601 22

Уважаеми читатели,

Според италианския поет Алфиери "Хората с характер са будната съвест на своите народи". Това е тяхната будителска, възрожденска мисия, за да оживеят пред света подвизи и събития, идващи от глъбините на много векове, покрити с праха на отдавна отминали предбиблейски времена и епохи, духовни послания от света на нашите предци за неочаквани срещи с тайните на драматичната българска съдба, старателно капсуловани, за да "бъде" забравено, че сме частица от световното братство на необикновените хора, неизменни носители на КРЪСТА и ДУХА, верни пазители на вечно будната ПАМЕТ на човечеството.
В родилни мъки днес България ражда своята НОВА, СОБСТВЕНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ, в светлината на ЖИВОТО СЛОВО НА ИСТИНАТА С НЕГАСНЕЩАТА СЛАВА НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХ.

Зорка ДИМИТРОВА

ДОШЪЛ СЪМ ОТНОВО

Опри се на Мен! -
Шепне Разумът стария.

В Слово с Дух откровен
съм отново в България.

Намирам я в бурени,
дива и зла -
с мечти преобърнати,
с нечисти дела,

с булеварди със дупки,
с тротоари със кръв,
с безбройни хралупки
с наркотици за стръв,

с порно и завист,
с крадец до крадец,
с илюзии празни,
без ведър огнец.

Дошъл съм отново
със Словото – Син
с Дух на Истина, Ново-
Троица свята в Един,

С Разум и Мъдрост
Да слагаме ред
В Духовната същност
„СЪС БОГА НАПРЕД!”

ДУХОВНОСТ НОВА НЕКА ДА НИ СВЕТИ

Мечтаех си да имам тиха старост
със есенна позлата с плодове
и мислех, че годините в нерадост
са отлетели в други светове
и няма да се върнат, да смущават
душата и сърцето ми…Уви!
Загнездили се в мен, не се предават,
Но има сила да ги улови!

Отново Мъдростта ще се пробуди
И ще възкръснат строгост и морал
На Истината! Старите заблуди
ще изгорят във огъня без жал.
А есен нека багри лесовете
И да пъстреят восъчни цветя.
Духовност нова буди умовете-
С любов и вяра е красив света.

***
В ново време
сме днес

отшумява!
Ще живеем
със чест
в ясновидска
Държава
и с научен
подход
ще изграждаме
Храма
на Божествен
народ
от житейската
драма.

Зорка ДИМИТРОВА

ОБЯВА Апарати за измерване на кръвно налягане

Уважаеми читатели,

Съюзът на слепите в България предоставя за закупуване говорещи апарати за измерване на кръвно налягане. Производител е швейцарската фирма за медицинска техника "Микролайф". Апаратът говори на шест езика – английски, френски, немски, испански, полски и руски. Работи с четири батерии, стандарт 2А, волт и половина или с адаптор за електрическо захранване. Цената, на която може да се закупи апаратът е 110 лева, а на адаптора – 12 лева. Общата сума е 122 лева с включен ДДС. Фирмата дава 5 годишна гаранция. За да се снабдите с желания апарат, молим желаещите да се обърнат към

своя регионален председател.

ПРАЗНИЧНО 26 октомври – Димитровден

Православната църква отбелязва на 26 октомври празника на Свети Димитър Солунски, Димитровден.

Св. великомъченик Димитрий се родил в третия век след Христа. Родното му място е град Солун. Баща му имал висок служебен пост. Бил градоначалник. Тайно вярвал в Христа. Не смеел открито да изповяда вярата си, понеже в онова време имало голямо и много свирепо гонение срещу християните. Една от стаите на своя богат дом той превърнал в място за молитва. В нея били поставени на подобаващо място две икони - на Спасителя и на света Богородица. Тук той идвал да се моли заедно със своята благочестива съпруга. Пред иконите те запалвали полилей. Кадели тамян. Възнасяли топли молитви към Бога.
Дълго време съпрузите нямали деца. Много скърбели и усилено се молели на Бога да ги дари с наследник. Бог чул молитвите им. Родил им се син, когото нарекли Димитрий. Целият град взел участие в радостта на добрия градоначалник. Щастливите родители изразили благодарността си към Бога с богати милостини към бедните солунчани.
Когато Димитрий поотраснал и бил вече годен да разбира истината, родителите го въвели в стаята за молитва и почнали да го учат на вярата в Господа Иисуса Христа. С цялата си чиста и невинна душа малкият Димитрий вярвал в истинския Бог. Родителите радостно повикали в дома си свещеник. И синът бил кръстен.

След смъртта на родителите си Димитрий наследил голямо богатство.
Максимилиан Херкулий (286-305 г.), съимператор на Диоклециан (284-305 г.), узнал за смъртта на солунския градоначалник. Размислил и решил да извика при себе си сина му Димитрий. Като го видял високо образован, разсъдлив и умен, възложил му същия пост - управител на Солун. Изрично му заповядал да очисти града от християните, да убие всеки, който призовава името на Разпнатия.
Димитрий бил приет от жителите на Солун с голяма радост и почит. Вместо да преследва християните, както му било поръчано, той започнал открито пред всички да изповядва и слави името на Спасителя. За жителите на Солун той станал нов апостол Павел. Учил всички на истинската вяра.
Късно през есента на 306 г. новият източен император Галерий се връщал с войската си от далечен поход на изток. Пътят му минавал през Солун. Димитрий, като узнал, че ще мине през града този нов ужасен гонител на Църквата, дал половината от своето богатство на верния си слуга Луп, а другата раздал на бедните. Започнал да пости, да се моли и да се готви за близката смърт.
Като пристигнал в Солун, Галерий започнал да разпитва дали са верни обвиненията, насочени срещу Димитрий. Повикал го при себе си. Димитрий се обявил смело за християнин и изобличил езическото многобожие. Затворен бил в тъмница. Още като прекрачвал прага на тъмницата, Димитрий започнал да изговаря многократно и свободно думите на Псалмопевеца:
- Побързай, Боже, да ме избавиш! Побързай, Господи, да ми помогнеш! Господ е мое упование от младини! (Пс. 37:23; 39:14; 70:5).
В тъмницата св. Димитрий не преставал да пее и да слави Бога. Там той имал чудно видение, което още повече възпламенило сърцето му с любов към Бога и с желание да пролее кръвта си за спасителното Христово дело в света. Видял светъл ангел, който му показал мъченически венец и рекъл:
- Мир на тебе, страдалецо Христов! Бъди мъжествен!
Димитрий отговорил:
- Радвам се в Господа и се веселя в Бога, моя Спасител!
В това време, когато Димитрий бил в затвора, в открития градски театър, стадион, се устройвали игри за увеселение на императора, който обичал да гледа жестоки борби, стигащи до смърт.
Императорът имал свой любим борец на име Лий, който умъртвявал своите противници, като отвисоко ги хвърлял извън арената върху остри копия. Обикновено го карали така да се бори с християните.
В Солун имало тогава едни момък християнин на име Нестор. Той с негодувание гледал колко много християни са умъртвявани по тоя ужасен начин. И решил сам да отиде на борба срещу императорския любимец. Той отишъл в тъмницата при св. Димитрий, открил му намерението си и поискал да го благослови и да се помоли за него.
Св. Димитрий го прекръстил и му казал:
- Ти ще победиш, но ще бъдеш мъчен!
Нестор излязъл на арената срещу борeца Лий, като предварително извикал:
- Боже Димитриев, помилвай ме!
И победил противника си.
В гнева си императорът веднага заповядал Нестор да бъде убит с копие. Заповедта била изпълнена.
Като узнал, че св. Димитрий благословил Нестор за борба с Лий, императорът издал втора заповед - Димитрий да бъде наказан със смърт по същия начин, по който бил наказан Нестор.
Рано сутринта на 26 октомври 306 г. войници влезли в тъмницата, нахвърлили се върху Димитрий с копия в момент, когато се молел, и го убили.
Тялото му лежало в тъмницата до вечерта. Християни дошли, взели го и тайно го погребали.
Верният Димитриев слуга Луп бил в тъмницата и видял мъченическата кончина на своя господар. Той прибрал дрехата и пръстена му, обагрени с мъченическата му кръв, и ги занесъл на вярващите. С тях извършвал много чудеса. Давал на страдащи от различни болести и недъзи изцеление.
Като узнал това, императорът заповядал да умъртвят и Луп.
Минали години. Гонението се прекратило. Вярващите построили върху гроба на св. Димитрий малък храм, където се извършвали много чудеса.
Един илирийски велможа, на име Леонтий, получил изцеление при гроба на светеца. В знак на благодарност построил голям храм. При събарянето на малкия храм намерили мощите на св. Димитрий. Положили ги в сребърен ковчег и ги поставили в новата църква. От мощите му текло миро.

Затова Църквата е нарекла светеца-мъченик св. Димитрий Мироточиви.
Св. великомъченик Димитрий много пъти спасявал град Солун от вражески нападения.
Култът на св. Димитрий рано бил пренесен в Тракия и Македония. Българи и гърци започнали разпалено да си оспорват "покровителството на небесния стратег" св. Димитрий от Солун. Българите казвали, че той бил от славянски произход.
У русите и въобще у всички славянски народи се вижда още от древни времена особено честване на деня на св. Димитрий. Сърбите и българите го почитат като патрон на славянството.

Според народните вярвания от Димитровден започва зимата, а Свети Димитър е покровител на зимата и студа и е по-голям брат на Свети Георги.

"Дойде ли Димитровден, идва снегът", гласяла поговорката.

В миналото празникът е наричан и Разпуст, защото е отбелязвал края на селскостопанските работи. Тогава започвало разпускане на наетите работници, прибиране на селскостопанските сечива и събиране на дървата за зимата.

Името на Свети Димитър Солунски Чудотворец е свързано и с историята на българския народ. В деня на неговия празник през 1187 година в старата ни столица Търновград е осветена църквата "Свети Димитър Солунски", издигната от царствените братя Асен и Петър. Тогава те обявяват и въстанието за освобождение на България от двувековното византийско робство. Така под купола на храма българите започват борбата си за независимост и успяват, благодарение на благословията на светеца. След успеха на въстанието Свети Великомъченик Димитър Солунски Чудотворец заема много съществено място в живота на Българската православна църква. Хиляди българи носят днес името Димитър, което е сред най-популярните наравно с Иван, Георги, Петър.

На Димитровден празнуват Димитър, Димитрина, Димитричка, Димитра, Диман, Димана, Димка, Димо, Митра, Митре, Митьо, Митка.

Димитровден е празник на Сливен и други населени места в България.

ПРЕМИЕРА Представяме ви новата книга на Генко Изворски – "Закъсняла пролет"

С автора на тази книга се познаваме отдавна, почти цял живот. Съдбата ни срещна в една абсурдна ситуация и тази среща промени живота ни към добро, удовлетвореност и успех. Днес, след повече от 40-годишно познанство, не е трудно да събера разпилените във времето спомени за осезаемото присъствие на един изключителен човек, възприел другостта като предизвикателство, служенето – като съдба. С мен е и ароматът на "Закъсняла пролет" – страници, населени с много човечност и човешкост, с мъдри послания: няма съвършена образцовост, различността е дар от съдбата, животът е любов, годините – мъдрост, а децата - вечност!
Китното селце с причудливото име Кънено оживява със своите багри, аромати и звуци; населява пространството с хармония и съзидание. Жени с нежни имена (Лозена, Христина, Боряна, Мария...) бележат авторовия свят с красота, жизненост, суета – и това е достатъчно, за да им простим лошавината.
Има много искреност, съпричастност, виталност и порив по страниците на тази книга. И греховност. Такова е събитието на героите. И чувствата, които обладават четящия, са пъстри и изненадата е понякога голяма, а краят – отворен за удовлетворение на читателите.
Но неизменни по време на целия прочит са искреността, добротата, топлината – тя се разлива от огнището в стаята, от пролетното слънце, от лятната омара над Кънено, от горещата баня, от живите тела.
И на читателя съвсем непринудено му се прииска, когато усети студа, да се отбие в Кънено при

героите от "Закъсняла пролет", да се стопли, да помирише аромата на селската градина, на върбовите клонки, на смола и на прясно боядисано дърво; да потърси усамотение в един параклис, да пречисти душата си. Или просто да разпознае своята "закъсняла пролет" – и да я дочака!

Ганка КАРАСТОЯНОВА – ЯНКОВА
11.05.2009
Шумен

По пътя към зимата само листата пожълтяват и окапват.

Закъсняла пролет

Изненадата му бе голяма и затова направи всичко възможно да купи къщата и двора. Няколко години Лазар ходи в Кънено. Оглежда обявените за продажба къщи, но все нещо не достигаше. Като се връщаше в града, винаги минаваше край портите, свързани с мечтите му. Съседската къща му хареса. От пръв поглед забеляза, че не се поддържа. В дните, когато минаваше, не виждаше хора по двора. Другата също бе изоставена. Лисваше грижовната ръка. Лазар се заинтересува кой е собственикът и две години не му даде спокойствие. Най-накрая се спазариха. Това се случи в късната есен. Къщата имаше нужда от спешен ремонт. Нае майстори и което бе набелязал, стана бързо. Подреди двора и на пролет дръвчетата усетиха грижовната му ръка. Всичко светна и потъна в зеленина, сякаш дворът никога не е бил изоставян.
Обикновено Лазар отбягваше да шета по двора през почивните дни. Срещата му с Христина бе неизбежна, но не му се искаше да се състои точно в такива дни. Бързаше, подреждаше къщата, стаите светнаха и всичко, до което се докоснеше ръката му, оставаше точно, сякаш с години е било там. През март, когато подреждаше стаите и усилено отопляваше къщата, се замисли защо бърза, защо е неспокоен и защо все за Христина си мисли. Минали бяха години оттогава. Христина го впечатли, преследва я, направи всичко възможно да се сближат, но тя го отхвърли. Упоритостта му удари на камък.
През април Лазар всеки ден беше в Кънено. Довърши подредбата на къщата, а през първите слънчеви дни боядиса и лакира цялата дограма. С родителите на Христина се сприятели леко, не защото ги делеше обща ограда, не защото съседът трябваше да бъде уважаван, а защото това бяха хора непосредствени, сърдечни и с годините бяха показвали своя благ характер.
Април изтече, а Христина не се появи. Лазар си ходи само веднъж в града. Жена му го посрещна с неособена радост и той остана с трайното чувство, че в апартамента е влязъл извънземен. От няколко години бяха почти пред развод. В крайна сметка седнаха и се договориха, че заради децата не си струва да го правят.
В сряда, късно следобед, Лазар чу, че в двора на съседите влезе кола. Досети се, че може да е Христина. Набързо се преоблече в чисти дрехи и тръгна с мисълта, че ще търси съвета на баща й за препарат срещу пеперуди по дръвчетата. От портата разбра, че не е сгрешил. Христина беше с гръб към него. Вадеше някакви пакети от багажника. Облечена бе в кафяв костюм и бе леко приведена, затова той съзря най-напред бедрата й.
- Лазаре, Лазаре... – започна сам да си говори: - Луд ли си? Умът ти ли е изпит? Какво е това твоето?
Лазар вървеше напред и когато се изравниха лице в лице забави крачка. Пристъпи половин крачка напред и това, което виждаше бе онази Христина, която помнеше – само че бе станала по-женствена. В началото тъмните й очи го гледаха, но не го виждаха. После изразът на лицето й бавно се промени.
- Добър ден! – поздрави той. Бързаше и след като видя, че появата му я смути, прецени, че това бе едно добро настъпление.
Двамата се гледаха. Мислите им течаха бързо и всеки по своему се връщаше в мислите си назад, гледаше другия и търсеше различното от спомена...
- Христина! – произнесе невярващо името й той.
Пред него бе зряла жена, за която в този момент не можеше да намери сравнение. Христина бе разкошна. В неговите очи бе слънце. Тя беше медът, до който само можеше да се докосне или бе мечтата, която само една фантазия може да види. Лазар бе не изненадан от нейната външност, а

направо бе убит, защото това, което виждаше, е по-скоро сън или остатък от спомена.
- Изненадан съм! – призна си той, след като се ръкува. – Едва сега се сещам, че преди много години съм идвал до тази порта, качен на велосипед.
Лазар излъга, но това нямаше никакво значение, защото не можеше да си признае веднага, че е запазил скъп спомен, някакви чувства и тежнения, които са го водили през всичките тези години до Кънено. Глупаво бе да си признае веднага, че винаги е сравнявал благоверната си с Христина, макар че Христина бе идеализирана в съзнанието му.
- Съсед съм! Правя ремонт и съм дошъл при баща ти за съвет.
Сърцето му се сви. Христина беше светлина, точно такава, каквато беше неговата мечта. Нямаше право да се покаже слаб. Сърцето се разбърза. Това, което се бе стаило в паметта му, стоеше пред него като изображение, рисувано зад стъкло. Лазар търсеше сравнение, в което да скрие чувствата си. Страшното беше, че не можеше да намери такова. Нямаше право да показва чувствата, които бе носил през годините.
- Не си се изменил много! – спонтанно си призна тя. – Наддал си килограми, но това е красотата на възмъжаването!
- Изпревари ме! – усмихна й се Лазар.
Казваше си, че трябва да й каже истината, но истината за всеки е различна. За него нямаше заблуда. Христина беше красива. Останала си бе все същата и само годините бяха обогатили нейната външност. Лазар не можеше да преживее себе си. Всеки път сравняваше жената, която сподели неговия живот, с Христина. Сравнение не намери, не защото се случиха неудачите, а защото не получи дори малко внимание и топлина в чувствата, към които се бе устремил.
- Изпревари ме! Щастлив съм, че те виждам! Другото, което допускам, е истината, която не искам да прозвучи единствено като комплимент.
Бяха само двамата в средата на двора. Готов беше да й каже още от онова, което се бе стаило в душата му. Страхуваше се, че няма да го разбере, страхуваше се, че не му е времето, не му е мястото. Страхуваше се, че споделеното в мига тя трудно ще възприеме и няма да запечата в съзнанието си. Срещата беше неочаквана за Христина, а Лазар я очакваше, готви се за нея, но точно така да се случи, не предвиди.
Христина му предложи да пият кафе. Влезе в къщата да го приготви, а той трябваше да измисли пред баща й проблеми, които са възникнали в упоритостта му да създаде в къщата си уют. Лазар имаше своите разбирания за уюта, защото такъв се създава най-вече с присъствието на жена. Топлината, светлината, лъскавата част идват от нейната грижовна ръка, от нейното желание да излива от себе си чувства и да представи придобитото платно в различните багри на нежността.
Лазар беше уязвим. След Христина боледува, светът изведнъж му стана чужд. Попадна на жена, която го прие, заблуди го, но когато се осъзна, вече беше късно. Какво трябваше да прави? Да се бие, да я изхвърли, дори в хаоса бе готов да отхвърли себе си. Лазар беше се стремил към хармония. Казвал го бе на висок глас и осъзна, че мечтата е неосъществима, а стремежът бе да се сниши. Идеалът остана неосъществим. Оттогава Лазар все си мислеше, че ако бе свързал живота си с Христина, тази идилия можеше да бъде осъществена. Глупаво беше да си вярва, глупаво беше да поддържа тази наивност, но как можеше да бъде убеден от някого в обратното. По принуда остана затворен в себе си. Чувствата бяха блясък, светлина и тях ги отнесе повече към децата. Другото, както се казва, е тишина!
Лазар се раздели с Христина без особено желание. Прие поканата й да пият кафе и не го свърза с доброто й домашно възпитание. Намери как да занимае баща й с измислените си проблеми и после се качи в къщата. Забеляза, че тя го очаква. Цялата му същност му подсказа, че Христина е изненадана от присъствието му, сякаш като в неосъществен сън не е предполагала за появата му.
- Какво е любовта? – питаше се той: - Има ли измерения? Какъв е нейният простор? Дали пък точно този е въпросът?
Христина в този миг не можеше да му даде отговор. Не получи отговор и след брака си.
Христина го посрещна в къщата като човек от плът и кръв. Подаде му кърпа да попие влагата от ръцете си. След като ги изми, той я гледаше в очите и само с въздишка можеше да освобождава чувствата си.
Пиха по ракия. Не се съпротиви да повтори. Присъствието на Христина, освен че възбуждаше у него чувствата, го принуждаваше да бъде особено внимателен. Постара се да не създаде у баща й съмнения,

че са стари познати, а и тя не подсказа. Постигнаха го! Не беше трудно, но му струваше много усилия. Отбеляза, че Христина е под напрежение. Това само подсили и захрани неговите чувства.
Христина разсипа кафето по чашите и седна на свободния стол срещу него.
- Ракия? – попита я баща й, но преди да получи отговор, напълни чашата й и я подкани – За здраве!
Чукнаха се. Христина отпи глътка и като повдигна клепачи, погледите им с срещнаха. Тя не криеше интереса си към него. Гледаше го, искаше да му каже нещо, но на Лазар му се стори, че тя прави някакви сметки. Христина бавно отпиваше от топлото кафе и му беше благодарна, че той с нищо не издаде пред родителите й старото им познанство. На тръгване го изпрати с усмивка. Той съжали, че никога няма да узнае какви мисли са се вихрили в главата й. Подаде й ръка за довиждане и небрежно със свободната докосна рамото й. С палец бързо я погали. Христина потръпна и се сепна от това движение. Очите й светнаха. Той видя, че й стана приятно и задържа ръката й по-дълго от обичайното ръкостискане.
Нощта за Лазар беше тежка. Не заспа. В съседната стая течеше животът му. Там идваше миналото, преливаше в мечтата и се отправяше в реалността. Христина му се струваше изключителна, особено след като я видя. Дъждовното утро го свари със съвсем разбъркани мисли. Стана, приготви си закуска, но не го свърташе в къщата. Мислите му отново и отново се връщаха към предния ден. Лазар не издържа, хвана пътя и тръгна към фурната. Обикновено крачката му бе широка, но този път вървеше бавно.
Небето над Кънено се бе поразчистило. Слънцето бе напекло, но Лазар знаеше, че следващият дъжд няма да е далеч.
Хлябът беше топъл – току-що го бяха извадили. На връщане срещна Христина. Нарочно да беше подреждал така нещата, не можеше да го измисли по-добре.
- Добър ден! – поздравиха се и спрени един до друг, не знаеха какво да си кажат.
- За хляб съм тръгнала! – обясни му тя, но беше излишно.
- Аз пък вече взех своя!
Гледаше я и се радваше, че я срещнал, като дете, което е успяло да изведе хвърчилото си над къщите към небесата.
- Свежа си като дъждовна утрин!
- Свежа, да! - разсмя се тя и беше повече заради самата нея. - Не съм спала! - призна си тя и Лазар забеляза, че веднага съжали за откровението си.
- Случва се понякога! - подкрепи я той. - И аз също не спах! - въздъхна, преглътна и продължи: - Христина, не мога да опиша колко много съм щастлив, че те виждам.
Тя се изчерви, но не отмести поглед.
- Предлагам да те изчакам!
- Благодаря! - не прие предложението му тя. - Върви! Ще се видим пак. Трябва да се отбия до магазина.
Това тя го измисли на момента. Лазар беше почти разочарован. Христина намери повод да му откаже. Разделиха се, но той не тръгна веднага. Проследи я с поглед. Искаше му се да я настигне, да я спре, да й каже думи, които само в сърцето си е крил. Прокле се и си каза, че си е загубил ума. Не беше далеч от истината заради чувствата и изобщо забрави къде се намира и защо стои така по средата на улицата като изпаднал просяк.
Христина се спря и рязко се обърна. Гледаха се и в мига на напрежение разстоянието между тях се скъсяваше.
- Ще дойда след обед и се моли да завали проливен дъжд! - каза му тихо и продължи към фурната.
Лазар полудя от щастие. Това, което чу, бе съвсем друго, защото се бе отчаял и имаше усещането, че Христина отново го подминава. Той се бе надявал, въпреки запазеното достойнство, в нея да има поне малко чувства. Излишно беше да предизвика у нея интерес към себе си по начин, който можеше да доведе до разочарование. Не бяха на тези години, в които да се правят на интересни. Изчака я да се скрие зад завоя и бавно пое към къщата.

(следва)

ПРОЕКТИ "Спортът - средство за пълноценно социално включване"

Федерация "Спорт за хората със зрителни увреждания" разработи проект "Спортът - средство за пълноценно социално включване. Провеждане на масови състезания по шахмат и канадска борба за хора със зрителни увреждания.", с който кандидатства и получи финансиране от Агенцията за хората с увреждания по обявата за финансиране на целеви проекти на НПО за 2009 г.
Това е вторият разработен и спечелил финансиране проект на Федерацията от нейното създаване през 2007 г.

СЪЩНОСТ НА ПРОЕКТА

Обща стойност на проекта: 18 588 лв.
Отпуснати средства от АХУ: 17 658 лв.
Средства за сметка на ФСХЗУ: 930 лв.
Период за изпълнение: 6 месеца
Водеща организация: Федерация "Спорт за хората със зрителни увреждания"

Основна цел:
Да допринесе за конституирането на значима социална себеоценка на хората със зрителни увреждания чрез включването им в организирани масови състезания по подходящи за целевата група спортове.

Специфични подцели на проекта:
Преодоляване на хиподинамията при хората със зрителни увреждания, бенефициенти по проекта;Поощряване към по-голяма интензивност и разнообразие на формите при осъществяването на физическото възпитание и спорта, които да не се ограничават само в рамките на задължителната учебна програма;Популяризиране на спорта за хора със зрителни увреждания сред обществото чрез отразяване на текуща информация за целите на проекта в публичното пространство.
Целеви групи:
Целевата група на настоящото проектно предложение включва зрително затруднени лица със загубена работоспособност над 50% вследствие на загуба на зрение, които практикуват различни спортове на любителско и/или професионално ниво към спортните клубове, включени във Федерацията.

Изборът на целевата група е направен на базата на квотен принцип при подбора, който се осъществява от ръководството на спортните клубове. Чрез този механизъм се постига участието на хора със зрителни увреждания от всички точки на страната, тъй като спортните клубове от Федерацията са ситуирани в едни от най големите градове от различните региони на страната. При набирането на бенефициенти сме включили и спортисти от нерегистрирани спортни клубове, които спортуват организирано към структурите на Съюза на слепите в България.

Общият брой на преките бенефициенти е 71, като за турнира по шахмат са набрани 56 участници, а за канадската борба – 15 участници.

Основни дейности:
Дейност I. Избор на дати за провеждане на спортните състезания, съгласуван с председателите на спортните клубове от Федерацията.
Дейност II. Извършване на резервации за фиксираните дати в избраните места за настаняване и провеждане на състезанията.
Дейност III. Поръчка на наградни материали за класираните на I, II и III място участници в състезанията по шахмат и канадска борба.
Дейност IV. Провеждане на състезание по шахмат.
Дейност V. Провеждане на състезание по канадска борба.
Дейност VI. Дейности за популяризация на проектните цели.
Дейност VII. Управление на проекта – администриране, водене на техническа и счетоводна документация.

Дейност VIII. Отчитане на проекта.

Основни очаквани резултати:
Оказване на непосредствен благотворен ефект върху психиката и физиката на 71 зрително затруднени лица чрез включването им в подготвителния тренировъчен процес и извеждането им от обичайната за състоянието на незрящите хиподинамия; Развиване и укрепване на волевите качества на личността и поощряване на самочувствието и мотивацията за участие и в други форми на социална изява на целевата група;Развиване на конкурентния дух чрез участието в самите състезания;Популяризиране на спорта за хора със зрителни увреждания сред обществото като цяло и в частност сред подрастващите със зрителни проблеми;Осигуряване на поддръжката на спортната форма на тези от участниците, на които предстоят участия и в международни и други турнири.
Статус на изпълнение:
Проектните дейности, свързани с подготовката на състезанията вече текат, а самите състезания ще бъдат проведени през м. септември и октомври.

Място на изпълнение:
Състезанията ще се проведат в комплекс Старозагорски минерални бани, хотел "Латинка".

Павлина СТЕФАНОВА

Първата проява по проекта "Спортът - средство за пълноценно социално включване" бе проведеният турнир по шахмат

Рицарите на шахмата

От 22 до 24 септември в Стара Загора се проведе състезание по шахмат - най-масовия спорт достъпен за незрящи. Това състезание се отличаваше от останалите с големия брой участници, между които и много млади хора, което говори за голяма приемственост в този спорт. Всички регионални организации на Съюза на слепите в България с изключение на РСО Смолян имаха свои представители. По проекта беше предвидено в турнира да вземат участие 56 състезатели, радостното е, че те бяха 58, т.е. с двама над предвидената бройка. Този факт, сам по себе си, говори за големия интерес на незрящите към този спорт.
Състезанието се проведе под контрола на Съдийска комисия в състав: Константин Ангелов и Светла Йорданова.
След завършването на турнира те изразиха своето задоволство от начина, по който беше организиран турнирът - "много стегнато, при добра дисциплина и ведра и спокойна атмосфера." Ангелов и Йорданова допълниха:
- Състезанието беше много оспорвано. Трима от участниците събраха по 7 точки и само коефициентът ни помогна, за да определим крайния победител. Вашите състезатели играят с голям хъс и много съсредоточено.
А ето и резултатите от надпреварата:
Отборно класиране от първо до 15-о място:
1. Пловдив - 213 точки, 2. Варна - 199 т., 3. София - 174 т., 4. Бургас - 150 т., 5. Дряново - 139 т., 6. Кюстендил - 135 т., 7. Монтана - 122 т., 8. Сливен - 114 т., 9. Силистра - 91 т., 10. Стара Загора - 75 т., 11. Шумен - 68 т., 12. Благоевград - 66 т., 13. Русе - 58 т., 14. Кърджали - 56 т., 15. Плевен - 34 т.
В индивидуалното класиране първо място зае Йордан Георгиев от Благоевград, На второ място се класира Расим Низам от Пловдив, трети остана Александър Тодоров от Варна, 4. Димитър Пелитов - Пловдив, 5. Стоян Стойков - Варна, 6. Петко Пътев - София.
Председателят на Съюза на слепите г-н Долапчиев поздрави всички участници, благодари на съдиите и колегите си за изключителната атмосфера, при която е протекло състезанието, както и за усилията и прекрасно свършената работа. След това дойде и най-очакваният миг за състезателите - връчването на

медалите на индивидуалните победители и купите на отборните първенци.
Веднага след получаването на медала за първо място попитах Данчо Георгиев, който беше много развълнуван от успеха си:
- Трудна ли беше победата?
- Да. Самият аз още не мога да повярвам.
- За пръв път ли участвате в такова състезание?
- Не. Откакто съм член на Съюза на слепите не пропускам възможност да участвам в подобни състезания. През 2002 г. бях на второ, а една година по-късно на трето място, но все не успявах да се изкача на самия връх.
- Какво е за вас играта на шах?
- След като установих, че, въпреки загубата на зрението отново мога да играя шах, аз си възвърнах самочувствието, отново се почувствах пълноценен, отново човек. Може би затова тази победа е толкова ценна за мен!

Сега разбрах причината за силното вълнение и сълзите в очите му.
- Вие сте председател на териториалната съюзна организация на ССБ в Благоевград, остава ли ви време и за тренировки?
- Когато човек има желание и успява правилно да организира времето си, време има за всичко.
Пожелах му успехи и в непринудени разговори с останалите състезатели научих, че Данчо винаги е бил в отлична форма, но до голяма степен вълнението и шансът не са били на негова страна. Самият Данчо сподели, че това състезание е било трудно и оспорвано, но спокойствието и вниманието на съдиите много са допринесли за ведрата обстановка и той специално им благодари.
Не бе възможно да пропусна да задам няколко въпроса и на втория в класирането – Расим Низам от Пловдив.
- Винаги досега сте бил пръв, съжалявате ли, че победата за малко ви се изплъзна?
- Аз съм свикнал да бъда пръв и няма да крия, че ме е яд, но от друга страна съм доволен, защото смятам, че това ми класиране ще ме амбицира още повече, пък и човек не може винаги да бъде пръв.
- Доволен ли сте от протичането на състезанието? И с какво се различават българските състезания от тези провеждани в чужбина, в които вие сте участвали?
- Това състезание протече като всички останали. Ние от съюза се познаваме, защото почти винаги всички участваме в турнирите и сме играли един срещу друг, само че на всяко състезание всеки е в различна форма.
- Какво от състезанията в чужбина бихте искал да се възприеме и у нас?
-Там хората разполагат с много пари и от това правят и по-различна цялата обстановка, в която се провеждат състезанията. Независимо от финансовите проблеми ние имаме много добри състезатели. Много ме е яд, че не участваме отборно на големи международни турнири. Би могло да се формира национален отбор и аз съм сигурен, че той ще се представя много силно... Но, пак тия пари! Как да изпратят цял отбор като понякога финансите не стигат дори и само за един човек.
- Вие сте играл с много майстори на спорта, сред тях и световни шампиони. От кого се възхищавате най-много?
- От един руски шахматист, казва се Сергей Крилов. За мен от всички инвалиди майстори на спорта той е най-добрият.
- Имате три малчугана. Те оставят ли тате на спокойствие, за да играе шах?
- Бих се притеснявал ако ме оставяха, защото се надявам като ме гледат и те да заобичат тази игра.
- А сега какво предстои?
- Сега ще се постарая отново да вляза във върхова форма и вече с нетърпение очаквам следващия турнир.

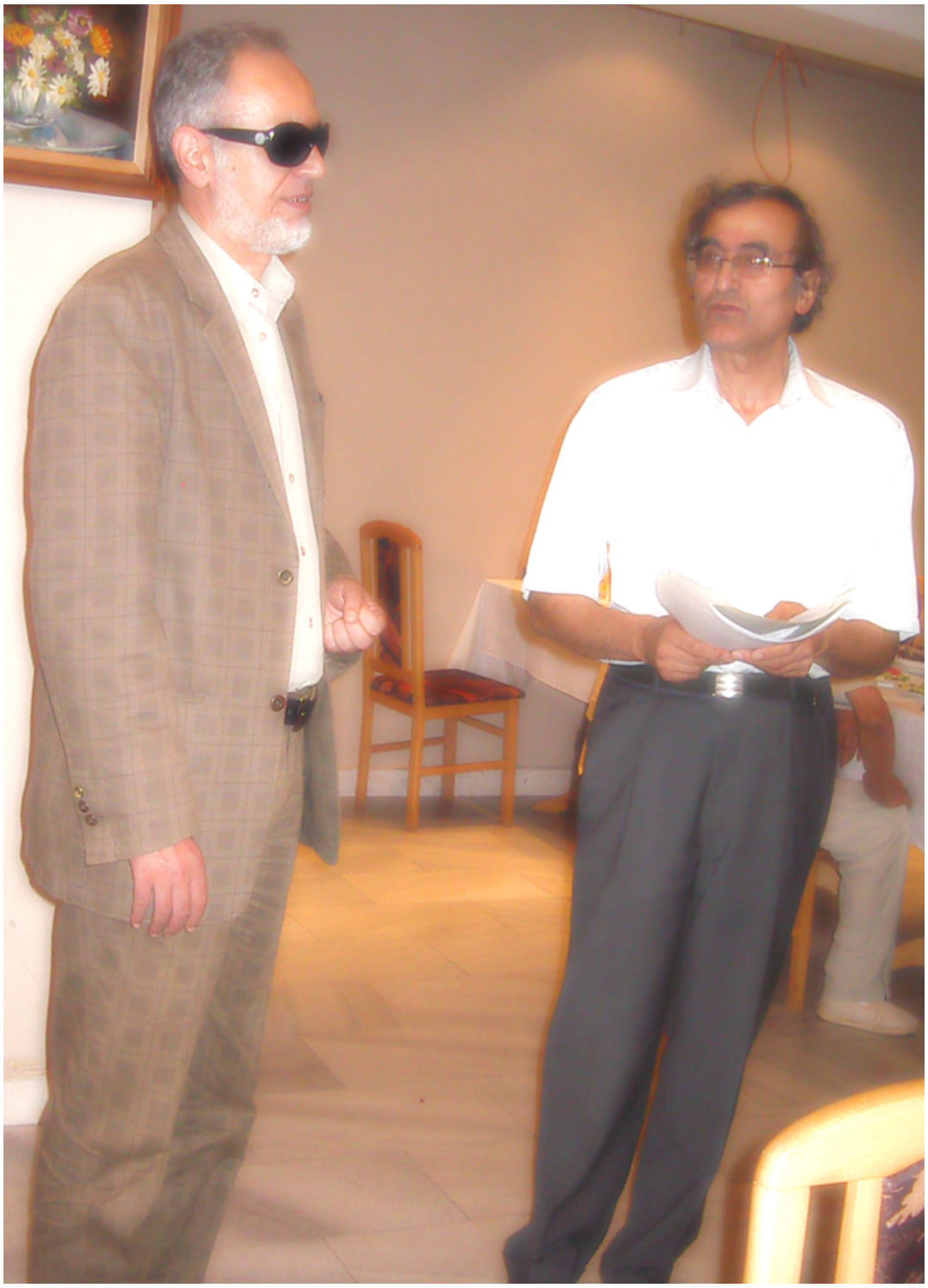
Димитрина МИХАЙЛОВА

Вижте фоторепортаж от събитието:

6

Канадска борба

На 8 октомври в Стара Загора се проведе състезание по един съвсем нов за хора със зрителни

затруднения спорт - канадска борба. Това бе втората изява, залегнала в проекта "Спортът - средство за пълноценно социално включване". Началото беше поставено преди една година и сега, ако съдим по броя на желаещите да участват в състезанието, се оказва, че това е един напълно достъпен и много подходящ спорт за незрящи. Канадската борба се играе от двама съперници, които застават от двете страни на игралната маса. Според изискванията на международно утвърдените стандарти тя е висока метър и двадесет. На нея има две подложки за лактите и две подложки, на които се сваля ръката на противника. От двете страни на масата има по една ръчка, за която състезателите се хващат със свободната си ръка.
Преди да започне състезанието главният съдия Димитър Юлев обясни правилата, при които то ще протече. Те са утвърдени от националната федерация по канадска борба, като за всяко нарушение на правилата по време на игра се отсъждат фаулове. Всеки състезател има право да направи не повече от два фаула. При следващ фаул той се дисквалифицира и следователно отпада. Ако нарушенията се изразяват само в трепвания на борещата се ръка съдията прави предупреждение. Две предупреждения са равни на един фаул. Всяко вдигане на лакътя от подложката е фаул. Свободната ръка трябва по време на цялата игра да се държи на ръчката. Всяко изпускане е също фаул. Състезателят има право да вдигне единия си крак и да го запъне, така че да си помага и по този начин. Когато двамата състезатели много мърдат, се дава тъй наречения реферски захват - съдията хваща със специална каишка ръцете на двамата, за да не се изплъзват ръцете им. Има фаул в губеща позиция и фаул в опасна позиция. При опасната позиция може да се получи счупване на раменна или лакътна става или измъкване на китката на ръката, затова трябва всеки участник да бъде изключително внимателен. Преди да започне състезанието всеки състезател трябва да е загрял достатъчно, за да бъдат сведени до минимум опасностите от разтежение, изваждане на китката и дори счупване.
В състезанието участваха 18 състезатели, между които и двама, занимаващи се от по-дълги години с този вид борба. То се проведе на принципа абсолютна категория - всеки срещу всеки. Преобладаваха по-тежките състезатели, което не даде възможност за формиране на отделни категории. Първо се проведе борбата с дясна, а после и с лява ръка. Победители за лява ръка са: първо място - Марин Пейчев от Горна Оряховица, второ - Иво Атанасов от Варна и трето място за Янко Петров от София. Борбата с дясна ръка спечели отново Марин Пейчев, втори стана Метин Дикме Осман от Кърджали и трети Николай Иванов от Шумен.
Председателят на Съюза на слепите в България Васил Долапчиев поздрави участниците и изрази своето задоволство от това, че независимо от краткото време за подготовка и организиране на турнира за участие в него са се събрали доста голям брой състезатели. Той изрази и общите ни очаквания, че на следващи състезания техният брой ще бъде значително по голям.
С голяма радост Долапчиев награди победителите и им връчи купи и медали.

Марин Пейчев е единственият човек с известен опит в този спорт. С канадска борба той се занимава вече шест години.

- Как открихте този спорт и кога започнахте да го практикувате?
- Паднах в една отворена шахта и си счупих крака. Това ме лиши от възможността да се занимавам с друг вид спорт. Аз съм от Горна Оряховица, а това е "Меката" на канадската борба в България. От нашия град са излезли такива големи имена като Мирослав Иванов, Стоян Големанов, Цветан Гашевски - осемкратен световен и десетократен европейски шампион.
- Кой ви тренира?
- Точно Цецо Гашевски. Той ме запали. Възнамерявам да продължавам да се занимавам с този спорт, макар че това при мен не е самоцел. Завърших курсовете по масаж и много ми се иска да се реализирам в тази област.
- Вие сте участвал в няколко световни първенства - Манчестър, Велико Търново, Венеция, на европейско в София и много други турнири. Състезавал ли сте се и с хора без увреждания?
- Този спорт е много социален. Той дава възможност на хора със зрителни, двигателни и различни други увреждания да участват в него. По-важното е, че той дава възможност за равнопоставеност със здравите хора. Аз съм се състезавал както с хора с различни увреждания, така и със здрави хора и съм бил много щастлив, когато световни шампиони са се държали с мен като с равен.

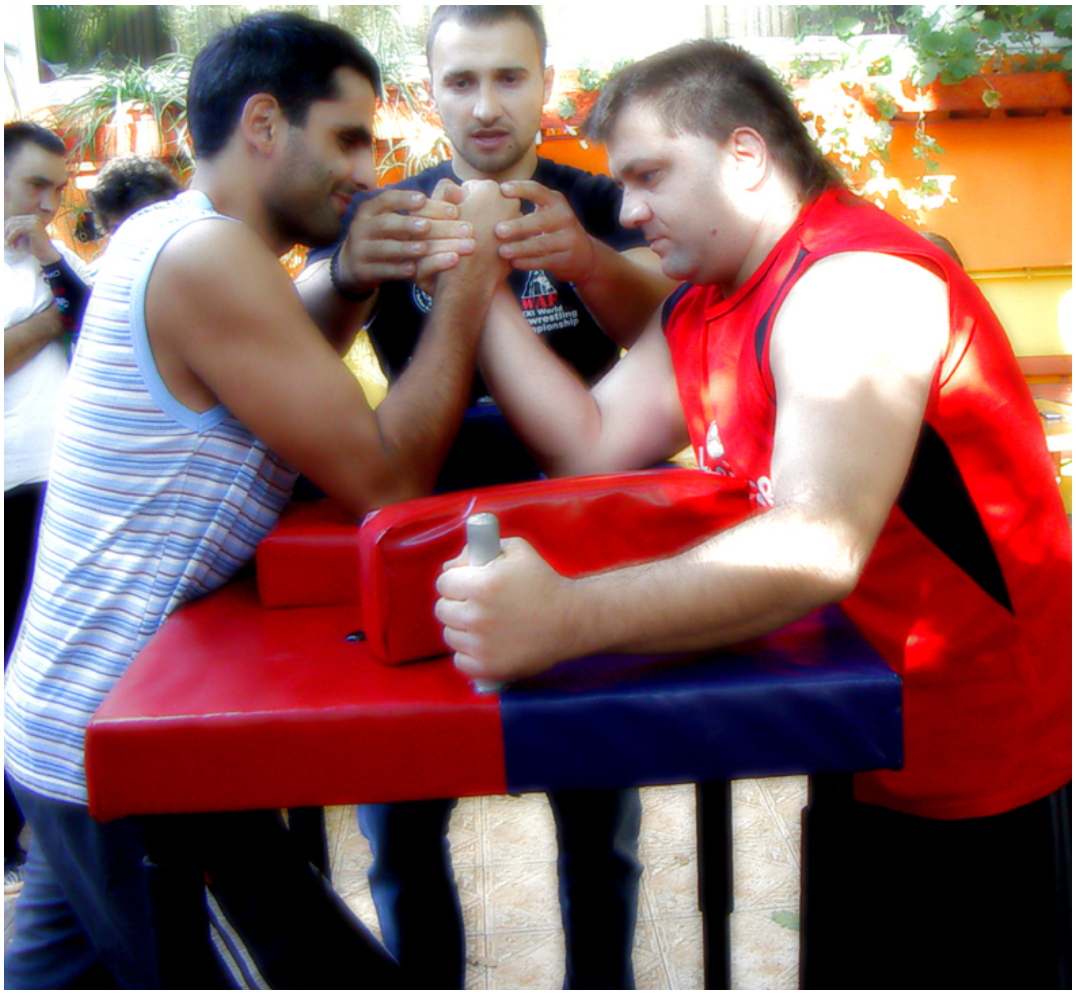
- Имате доста престижни класирания на различни първенства, защо не споменавате за тях?
- Е, да, имам едно седмо място на световно, две шести, едно пето и един път трето място на европейско първенство.
- На сегашното състезание срещнахте ли силни съперници?
- Да, има момчета с много сериозен потенциал. Такъв например е Данчо Йорданов от Дряново. Срещнах го миналата година запалих го и му подадох ръка. За тази една година той много напредна, но той е 60 килограмово момче, а тук му се наложи да се бори със състезатели от по 100 - 120 килограма. Той ще укрепне и тогава категорията няма да го бърка.
- Вие сте в много добра форма. Как я поддържате?
- С тренировки и постоянство.
- Във вашия спорт има ли и дами?
- Да, разбира се. Категориите са: юноши, девойки, мъже, жени, хора с увреждания, дори има и ветерани - мъже и жени на две възрастови групи.
- Какви препоръки бихте дал при провеждането на състезанията у нас, съдейки от наблюденията си в страните с по-продължителен опит?
- Трябва да има повече вътрешни кръгове и повече състезания между регионите, защото състезанието прави състезателя, а не само тренировките. Самото състезание мотивира човека. Състезател, който не се състезава, не е състезател.

Йордан Йорданов от Дряново се занимава от една година с канадска борба.
- Как се запали по този спорт?
- Това се случи в Сливен, където ни демонстрираха канадска борба. Бяха Цецо Гашевски и съдията на днешното състезание - Митко Юлев. Те решиха, че имам потенциал. Мотивира ме и подадената ръка на шампиона Марин Пейчев. Отидох в Горна Оряховица и започнах да тренирам. После ме поканиха на европейско, където спечелих трето място, което много ме зарадва и реших да продължа. По-късно получих покана от федерацията по канадска борба и взех участие на европейското първенство в София, където с Марин Пейчев спечелихме трето място. Тогава аз бях тренирал само 6 месеца и тази победа ми показа, че повече няма да се откажа от този спорт.
- Участвал ли сте на световни първенства?
- Да. В Италия и се класирах на седмо и осмо място съответно на лява и дясна ръка. Там участваха състезатели от 49 страни. Във всяка категория участваха по 35 човека, така че не можем да бъдем недоволни.
- Кой заплаща разноските ви?
- За съжаление в повечето случаи ние сами си поемаме по-голямата част от разходите. За да можем да тренираме, а това е абсолютно необходимо на всеки състезател, трябва да си плащаме залата. Много бих искал Съюзът да помогне в това отношение, като поне осигури място, където да тренираме.
- Колко е минимумът тренировки, които са необходими, за да може един състезател да се поддържа във висока спортна форма?
- Поне три пъти в седмицата. Разбира се колкото по-често, толкова по-добре.
- Съдията специално помоли вас и Марин Пейчев да бъдете много внимателни с останалите, защото сте много бързи, а те са начинаещи. Той спечели, а вие нямахте конкуренция от вашата категория и се борихте със състезатели значително по-тежки от вас. Чувствате ли се засегнат?
- Аз предварително знаех, че това ще бъде така, но реших, че за мен това ще бъде много по-полезно, независимо че не съм медалист. Това беше едно предизвикателство пък и сериозна тренировка.
- Необходимо ли е нещо по-специално при хранителния режим?
- Тъй като организмът изразходва много енергия при тренировки, желателно е храната да бъде наситена с белтъчини, въглехидрати и витамини, а ние невинаги можем да си го позволяваме.

Преди да се разделим и двамата помолиха да изразим тяхната благодарност специално към Динко Атанасов - председател на регионалната организация на ССБ в Дряново за подкрепата, оказвана им от него. Остава да очакваме от тях да увлекат след себе си и много други съюзни членове.

Димитрина МИХАЙЛОВА

Вижте фоторепортаж от събитието:

СПОМЕНИ Жажда за живот

Спомените на Самуел ФАРХИ, събрани от Лальо ЦВЯТКОВ

/Продължение от брой 9/

Имитиране на учителите

Добрите учители имитирахме по един начин, лошите по друг.
Стенография изучавахме от V курс, две-три години. Един ден учителят по стенография майор Илия Минков дойде да си вземе часа.
- Деца, сега ще учим еднозначни съкращения - каза той и започна: - А си остава а, не се съкращава, защото тя е съюз, има дума а. Б означава беше. В си остава в, защото има самостоятелна думичка в. Г... го, Д... до. Е си остава е и тъкмо щеше да рече Ж означава може, един ученик се провикна и каза бързо "Ж – жаба". Учителят веднага стана и попита: "Кой вика жаба?" И един друг ученик, понеже обича другаря си, за да не го накажат вика: "Аз". Илия Минков го хваща леко за ушите, вдига го да стане и казва: "Ти знаеш, че знам да наказвам! Седни и друг път това да не се повтаря!". После го имитираха вече. И понеже си имаше такъв особен глас – басов – стана материал за приказки.

Константин (Косьо) Загоров

Много обичаше приятелите и колегите му да го наричат Косьо, Косче. Беше учител по пеене и

български. Много четеше и знаеше литература, но беше като селски даскал.
Учителите се редуваха да дежурят в Института. След като изкарат сутрешните занимания, един учител остане надзирател за деня и през нощта. Някои си отиваха по домовете, а други, като Константин Загоров, си живееха в Института.
Веднъж през деня между 1 и 2 часа след обед, през дежурството на г-н Загоров, събрали сме се деца и започнахме да пеем, отначало тихо, но после се събраха много и пеенето се усили. Пеехме, като хорче, така, на няколко гласа. Ех, отде довтаса г-н Загоров, че като ни емна:
- Абе, диванета такива, аз колко пъти съм ви казвал да не ми ревете между 1 и 2 часа. Марш по часовника!
И ни нареди под часовник – 5-6 души.
Той нали приказваше по шипченски, мъмренето му прозвуча горе-долу така: "Колку пъти съм ви казвал дъ не ми ривети!"
Често го имитирахме: "Мълчете, че господин "Дъ не ми ривети" пристига."

Среднощен диалог

Късно през нощта един учител си идва от кино. Прибира се в Института да спи, с влизането отваря и затваря вратите. Г-н Загоров в другата стая се събужда и започва, ама високо:
- Ой, кой лопъ там бъ?
- Аз.
- Кой си ти бъ?
- Аз съм бе, Косче, аз. Петков.
- Ооо, ти ли си бъ, Питков? Как си бъ, Питков? Отде идиш бъ?
- От кино.
- Ами колку й часът бъ?
- Близо 12.
- Аз помислих, чи й някой от учениците, тъй щях дъ излязъ дъ гу нъплещя...

Загорова поезия

Г-н Загоров беше начетен, имаше поетични заложби. Пишеше стихотворения, без да ги печата. Четеше си ги сам. Оставяше ги в библиотеката на Института. Диктуваше ни да ги преписваме. Караше ни да ги учим наизуст. Ето някои негови стихотворения.

Коте

Мъничкото наше коте
много ни обича.
Коти, нищо не работи,
все след нази тича.

Моето сестриче мило
си заспа и хърка
котенцето на кълбо се свило
там при него мърка.

За Яворов

Веднъж г-н Загоров каза за Яворов:
-Този Яворов писал за тато и за мама, писал е за брат и сестра, за любовница. Обаче за къща и деца не е писал. Ето защо аз пък съм написал.
Продиктува ни стихотворението си, после започна да критикува Яворов: "Тоз чирпанлия, тракийски бучакчия не трябвало да пише "Бог богува, нека си богува!". Бог не трябва навсякъде да се споменава.

Написал "цар царува, нека си царува, роб робува, века ли робува". Аз му отговарям: "Века, мой човек! и казвам "От люлката до гроба, робува вечно роба" или: "От люлката до гроб, робува клетият роб." Ако пък се каже: "Цар царува, роб робува, да живее свободата" – това вече е сатира. Сатирата стоваря големи беди върху главиците на сатириците".
По повод стихотворението на Яворов "Косач" каза за Яворов: "Изглежда той не е косил. Я да покоси малко, ще го видя как ще пее. Коситбата е тежка работа. Косачът се уморява и не му е до песен." Има птица косач и насекомо жътвар.

За Ботев

Г-н Загоров критикуваше баладата на Ботев "Хаджи Димитър". За стиха "Гора зашуми, вятър повее – Балканът пее хайдушка песен!" казваше, че трябвало да бъде обратно: "Вятър повее, гора зашуми". Не може гората да зашуми преди вятърът да повее. Кой ще мърда шумките? Тези пък, които са ходили из горите, казват, че можело. Вятърът повява на отсрещния баир, ние чуваме шума на гората по-рано от появата на вятъра.
Понеже Загоров беше християнин не обичаше "Делба" и "Молитва" на Ботев. За себе си казваше: "Аз съм един от простите християни, които вярват, че има Господ. Загдето глупаците атеисти се подиграват с Господа, в пъклото ще бъдат мушкани с железни вили от дяволите и ще врат вечно в катран. Господ не е пачавра да се подиграваш с него."
- Ботев е гениален поет – казваше Загоров, - но тук-таме си позволил да напише хулиганщини. В "Моята молитва" той не се моли на истинския Бог, що е в небесата, а се моли на своя бог на разума. И ето какво е изплюл: "не ти, комуто се кланят калугери и попове и комуто свещи палят православните скотове..." Ей туй нещо, дето писал за православните скотове е гаменария. Като написал "православните скотове" той си мисли, че е написал кой знае какво нещо. И тия диванета, които не вярват, че има Господ, най-много на туй се смеят: "Соломон, тоя тиран развратен,/ отдавна в раят нейде запратен/ със свойте притчи между светците/ казал глупост между глупаците,/ и нея светът до днес повтаря - / "Бой се от бога, почитай царя!". Как тъй нарича притчите на Соломон глупости!
- Ботев е ашлак! – възмущава се Загоров. – Закача се с другите поети. Ето например какво пише: "Защо не съм и аз поет,/ поет като Пишурката?/ Ех, че ода бих направил/ на баба си на хурката!/... Но защо не съм и Вазов,/ вярата си да възпея:/ че ще стане вълк овцата,/ а певците – като нея?!".
Не трябвало да пише той за Вазов, че ще стане овца. Ама Вазов затуй не го турил в епопеята си. Наредил го здравата!
-Ботев защо не си гледа неговата работа, ами се заяжда и с Пърличев: "Защо не съм Пърличев,/ да преведа "Илиада",/ но с такъв превод, за който/ и лобут да ми се пада!"
Да! Пада ти се, Христо, и то какъв лобут, дето незаслужено си осмял Пърличев! Защото преводът не бил лош. Като превел "Илиада" гърците са го наградили, че много хубаво я превел. Но после, като разбрали, че е българин съжалили, че му дали наградата. Аз не зная да ли са му я дали даже. Той- г-н Загоров разправяше, ама аз съм забравил. Колко време се мина оттогава!

Тормозът на Загоров

Аз и аз имам трески за дялане, но той беше лош педагог. Дали мразеше евреите не зная, но мене много ме тормозеше. Казваше:
- Ой, евреино, много ядеш ва! Я еш, еш! Ама си побъркан чиляк! - или – Ай, той евреин, да му седнеш по турски в чинията, ще те изяде! За Исуса Христа пише в Библията, за неговото идване, обаче ей тия евреи не вярват. Някой пита как може Дева Мария да зачене непорочно от Светия Дух и да роди син. Тука акушерството няма намеса. Господ ортаци в неговата си работа, в делата си няма. Той е дал един път на човека, по който трябва да върви, и е казал: "Вие тука ще вървите, а за моите работи ортак нямам. И затова се счита, че съвършен е само Господ. Той си знае работата, знае какво прави. Някои невярващи питат: "Къде е Господ и защо не може да го видим? Глупави въпроси! Други пък се молят Господ да не им изпраща наказания. Който страда мисли, че Господ го е забравил и го наказва, а това не е вярно. Господ не наказва този що мрази. Той знае какво прави. А защо изпраща нещастия? Защото така нему е угодно. Всеки трябва да се моли Богу и да приема смирено неговите наказания и блага.

Наказанията на Загоров

Когато някой по-възрастен ученик постъпваше в Института, докато го завърши пониква му мустаци и започваше да мисли за любов и момичета. А такива момчета и момичета имаше много – 18-20 годишни.
За тях Загоров казваше:
- Ай тия седенки, дето ги правите, като ви уловя, ще ви оправя с бастуня. Ще има свети върти пух! Шъ сбъркам календаря, шъ сурвакам с бастуня!
Носеше бастун, без да беше сакат. По някой път казваше: „да учиш, шъ тъ дървя".
Един ученик завършил Института, постъпил в Музикалната академия. Подал заявление да го приемат на храна и квартира пак в Института, понеже нямал възможност да плаща частна квартира. "Обаче аз, казваше Загоров, бях против неговото настаняване в Института, понеже като ученик беше седянкаджия, занимаваше се със седянкаджилъци.

/следва/

СПОРТ Отворен турнир по голбал за купата на България

На 26 и 27 септември в баскетболната зала на Националния стадион "Васил Левски" се проведе Петият отворен турнир по голбал за купата на България.
За провеждането му солидна финансова подкрепа оказаха Постоянната комисия за децата, младежта, спорта и туризма към Столичен общински съвет, Българска параолимпийска асоциация и Агенцията за хората с увреждания.
На официалното откриване присъстваха президентът на Българска параолимпийска асоциация Илия Лалов и представители на Министерствата на младежта, образованието и науката и на труда и социалната политика. Получени бяха официални адреси от министър-председателя на Република България Бойко Борисов, както и от министъра на труда и социалната политика Тотьо Младенов.
В турнира взеха участие 8 отбора от 5 страни, между които три български и два отбора от Иран, които за пръв път гостуват в нашата страна. Останалите участници в състезанието бяха отбори от Сърбия, Гърция и Македония.
Нашата страна бе представена от тимовете на "Витоша СУ", юношески отбор, съставен от ученици от двете училища за деца с увредено зрение, и отбора на "Пираните".
Преди официалното откриване на турнира на 25 септември организаторите проведоха пресконференция в сградата на БТА, която протече при сериозно медийно присъствие. На нея те остро разкритикуваха липсата на политика по отношение на спортовете за незрящи от страна на Министерството на спорта и Столична община. За период от 8 години, през който са проведени 10 турнира, те са оказали скромната си подкрепа само веднъж.
Турнирът бе проведен при международно съдийство с участието на съдии от Холандия, Гърция и България. Главен съдия на спортната проява бе Робърт Харт от Холандия, който е и обучител на нашите съдии.
До финалния двубой стигнаха отборите на гръцкия "Ифаистос" и "Фарс" от Иран. След много сериозна и оспорвана борба и пълно себеотдаване от страна на състезателите безспорен победител и носител на Купата на България стана иранският тим, който през цялото време на турнира показа отлична подготовка и майсторска игра.
Сребърни медалисти станаха гръцките ни съседи, а третото и четвъртото места завоюваха съответно нашите момчета от "Витоша СУ" и вторият отбор на гостите ни от Иран - "Мазан деран".
Много достойно петото място завоюваха българските юноши. Шести се класира отборът "Ирис" Косиерич от Сърбия, а седмото и осмото място заеха Националният отбор на Македония и българските "пирани".
На турнира беше присъдена и награда за играч, показал най-добри технически умения по време на състезанието и като такъв бе определен играч от отбора на Гърция.

Наградата за честна игра получи юношеският отбор на България, а голмайстор на турнира логично стана състезател на отбора победител.
С наскоро учредения приз за най-добър треньор, в памет на Илия Попов, който се връчва за пръв път, бе удостоен треньорът на иранския "Фарс".
На официалното награждаване присъстваха директорът на Агенцията за хората с увреждания Минчо Коралски, президентът на Българската параолимпийска асоциация Илия Лалов, председателят на ССБ Васил Долапчиев, председателят на Националното читалище на слепите "Луи Брайл" Спас Карафезов и Петко Горанов – директор на отдел социално-битово обслужване към СУ "Свети Климент Охридски". Може би тук е уместно да се спомене, че през времето на провеждане на турнира г-н Горанов присъстваше лично и наблюдаваше как протичат състезанията. Гости на церемонията по награждаването бяха и представители на неправителствени организации и медиите.
Като цяло турнирът премина при перфектна организация, основната заслуга за което е на СК "Витоша" и неговия председател д-р Иван Янев.
Ето какво споделиха и част от гостуващите ни чуждестранни състезатели.
Тъй като за пръв път в голбалния ни турнир участват отбори от Иран, които освен всичко станаха и носители на купата, беше интересно да разменим няколко думи и да научим малко повече за тях. Оказа се, че в Иран съществуват и се развиват не просто няколко, а цели 200 отбора по голбал, обединени в 4 лиги. Въпреки че голбалът там не е професионален спорт, а съществува и се развива на чисто любителски начала, тамошната организация на слепите го подпомага много стабилно финансово. Сериозната финансова подкрепа идва също така и от страна на правителството, както и от частни спонсори.
Иранският съюз на слепите е огромна организация с многобройна членска маса, която има свои представителства дори и в най-малките селища. Членовете му наброяват над 100 000 души, а голбалът се развива вече 40 години.
А ето какво разказа и Йоргус от Гърция.
В Гърция има 5 голбални отбора, два от които са в Атина, два в Солун и един в Йоанина. Както и у нас, а и в много други страни, в Гърция голбалът не е професионален спорт. Незрящите там го играят за собствено удоволствие, както и за здраве. Голяма част от тях по принцип имат своята основна професия и практикуват този спорт в свободното си време, като една от целите е и участието в подобни международни турнири, което за тях е огромно удоволствие.
Всеки от голбалните отбори членува в Националната спортна федерация за хора с увреждания, откъдето идва и цялостното им финансиране. Тази федерация е към гръцкото правителство, така че фактически чрез нея правителството финансира голбала в Гърция. Така отпада необходимостта от финансиране от страна на Съюза на слепите.
Накрая събеседникът ми сподели, че със спортен клуб "Витоша" вече имат установени връзки. От три години нашите спортисти участват в спортни мероприятия в Гърция, а от своя страна те ни гостуват за втори път.
Йоргус даде много висока оценка както на нивото на организация на спортната проява, така и на нивото на игра на отборите-участници.
На въпроса дали иранският отбор се е оказал твърде силен за останалите конкуренти Йоргус отговори, че те наистина са били най-добрите.

Организаторите изказват огромната си благодарност на фирмите, подпомогнали турнира. Това са: Сладкарници "Неделя", минерална вода "Хисаря", Национално читалище "Луи Брайл", Съюзът на слепите в България и всички медии, спомагащи за популяризирането на голбала в България.

Марина ПЕТКОВА

Вижте фоторепортаж от събитието:

ГОЛБАЛ
HOME
GUEST

Best coach

VITOSHA
ВИТОША
INTERNATIONAL
GOALBALL TOURNAMENT

IRAN